

SUCCULENTA

Orgaan van de Nederl. Ver. van Vetplantenverzamelaars.

Secr. G. D. DUURSMA, LEEUWARDEN, Achter de Hoven 114bis

Het geslacht *Echinopsis*

door F. Voorwinde. VI. (Vervolg en slot van pag. 81).

Echinopsis Schelhasei Zucc. Waarschijnlijk een afwijkende vorm van *Echinopsis Eyriesii* of *turbinata*. Ze werd reeds in 1834 geïmporteerd, doch onder den naam *Echinocactus Bouhtlierii*. Het verschil tusschen haar en *Eyriesii* bestaat hierin dat haar ribben meer snijdend scherp zijn, zij meer en een weinig langere randdoorns bezit, 14—15, en haar bloemen iets korter zijn.

In de catalogus der firma Haage en Schmidt wordt zij vermeld als behorende bij *Eps. turbinata*.

Echinopsis Decaisneana Lem. Eveneens een plant welke zeer na aan *Eyriesii* grenst. Ze is aanvankelijk platrond, doch wordt later meer zuilvormig, heeft 14 zeer scherpe ribben, welke vooral zoolang de plant den ronden vorm heeft, tusschen de doornbundels invallen, zoodat de grauwe wolvlakjes als 't ware op verdikte plaatsen staan. Met haar 10 tot 15 dunne kleine randdoorns bewijst zij hare verwantschap voldoende en ook de bloem, welke niet zoo willig verschijnt als bij de *Eps. Eyriesii*, toont geen afwijkingen.

Echinopsis apiculata Linke. Deze plant werd reeds door Schumann als synoniem beschouwd met *Eps. Huottii*, doch enkele afwijkingen in den vorm, welke stomper is en in den stand der middendoorns en van de doornbundels deden haar lang als echte soort standhouden. Ook een afwijking in de kleur der bloem, welke bij *Eps. Huotti* een zacht rose tint heeft, doch bij *apiculata* zuiver wit is droeg daartoe bij, terwijl

Echinopsis Salmiana Web. weder iets afwijkt van de vorige. Het zijn steeds zeer kleine verschillen en daarom was het zeer moeilijk eenige orde onder de planten, die als *Eps. Bridgesii*, *Huotti*, *apiculata* en *Salmiana* bekend waren, te stellen. Schumann stelde *Eps. Bridgesii* als variëteit van *Eps. Salmiana*; Meijer noemde *Eps. Salmiana* een variëteit van *Eps. apiculata* en eindelijk erkenden Britton en Rose alleen *Eps. Bridgesii* en *Huotti*, terwijl zoowel *Eps. apiculata* als *Eps. Salmiana* verdwenen.

Echinopsis Pudantii Pfersa. In deze *Echinopsis* hebben wij waarschijnlijk een afwijkende vorm van *Eps. turbinata* voor ons. Ze heeft 15—17 ribben, welke spiraalvormig verlopen, en er dus hetzelfde uiterlijk als aan de *Eps. turbinata* geven. Haar doornbundels staan zeer kort bijeen, slechts 5 mM. uit elkaar en

bestaan uit 14 dunne randdoorns en 4 tot 6 priemvormige korte middendoorns. De bloemen worden 18 cM. lang, 8 cM. in diameter zijn ook wit van kleur. Het verschil tusschen *Eps. Pudantii* en *tubinata* bestaat dus hierin dat het aantal ribben van *Pudantii* twee meer bedraagt, de doornbundels korter bijeen staan, er in elke bundel 4 randdoorns meer zijn en de bloem iets korter is.

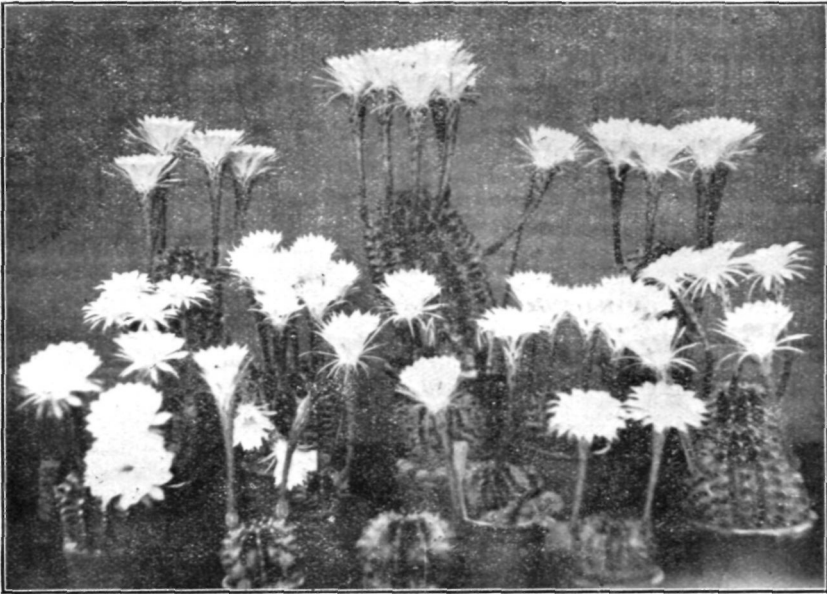
Echinopsis Hempeliana Gürke. Het is met deze plant een zeer moeilijk geval. Is het een *Echinopsis*? Waarschijnlijk, neen! en dan zal zij misschien in een ander geslacht geplaatst zijn, wat ik tot heden niet weet.*) Toch zal dit wel de eenigste oplossing zijn, want ook onder de *Lobivia*'s komt de naam *Hempeliana* niet voor, ofschoon zij reeds in 1903 zoo werd benoemd door Schumann en in 1906 door Gürke uitvoerig werd beschreven. De afbeelding, welke er van gegeven is in het Duitsche werk „Blühende Kakteen“ tafel 85 en welke wij mogen aannemen dat correct is, geeft ons een plant te zien, wier vorm en bedooring ons direct aan *Echinopsis* doet denken, doch de bloemen zijn van dien aard, dat zij een zeer groote uitzondering zijn. Indien tijd echter toen nog de *Pentlandii*'s en *Cinnabarina*'s ook tot het geslacht *Echinopsis* werden gerekend, was die kortere bloem en die roode kleur geen afwijkend iets, wel echter de vorm der bloem. Een kleine plant van dit soort, welke ik in 1921 betrok van de firma Haage Jun. heb ik niet kunnen behouden, zij bleek het volgende jaar door den onderstam afgestooten te zijn, en dit speelt mij zeer, te meer daar zij nu uit de prijscouranten verdwenen is. Juist die eigenaardige bloemen, gepaard met een bol, waarvan de doornen in alle richtingen gekromd door elkaar staan, maken de plant tot een gewild stuk voor de verzameling. De plant neemt een ellipsoidische vorm aan, is grauw groen van kleur en bezit 20 rechte ribben, welke tusschen de doornbundels ingezonken zijn. Elke doornbundel bestaat uit 8 tot 12 randdoorns van oorspronkelijk doorschijnend barnsteen gele kleur, doch die later grauw worden. De bovenste twee dier doorns zijn slechts 1 cM. lang, de overige tot 3 cM. en daarbij boogvormig gekromd. Drie of vier middendoorns van aanvankelijk geelroode kleur met donkere top staan daar tusschen. Zij zijn ongeveer 4½ cM. lang en gebogen, zoo, dat de punten omhoog wijzen. Als men nu bedenkt dat deze doornbundels op de ribben der plant met tusschenruimten van 1 à 1½ cM. voorkomen, dan is het zeer duidelijk dat er van de plant zelve weinig te zien is, doch dat het geheel een wirwar van doorns is. De bloem is, zooals wij reeds zeiden, geheel afwijkend van die van de gewone *Echinopsissen*. Ze is 7½ cM. lang, trechtvormig met eenigzins scheeve opening, en rood van kleur, wat met de plant zelve een schoon contrast vormt.

Echinopsis Catamarcensis Web. In deze plant hebben wij waarschijnlijk een afwijkende vorm van *Echinopsis formosa* voor ons. Niet alleen dat zij beiden uit Argentinië (provincie Mendoza) stammen doch ook het geheele uiterlijk der plant stemt merk-

*) Thans *Arequipa leucotricha* Philippi.

Waardig met *Eps. formosa* overeen, terwijl de bloem eveneens de bij uitzondering gele kleur bezit. Het verschil tusschen de planten bestaat daarin, dat *Catamarcensis* nog donkerder van kleur is, dat zij 11—12 randdoorns bezit (bij *Formosa* 12—16) en dat deze iets gekromd zijn. Ook de middendoorns vertoonen zich in minder getal, slechts 2 of 3, doch zijn niet gebogen. Meerdere verschillen zijn niet te bespeuren; daar deze planten uit zaad gekweekt worden, kan het zeer wel mogelijk zijn, dat die kenmerken daardoor gewijzigd zijn, want meestal treedt bij alle *Cactussen* eenige verandering op als ze bij ons uit zaad gekweekt worden

In een zeer korte beschrijving gaf Arechavaleta ons in 1905

Een rijkbloeiende Echinopsis-groepje. (Foto S. G. Kooistra, Goënga).

nog kennis van een nieuw soort *Echinopsis*, door hem in Uruguay gevonden en genoemd *Echinopsis Tacuarembensis* welke plant plat rond was; 10 cM. hoog en 15 cM. in doorsnede. Ze heeft 13 ribben en de doornbundels bestaan uit 9 of 10 randdoorns van 1 tot 1½ cM. lengte, terwijl zij 1 middendoorn bezit. Over de bloem deelt hij slechts mede dat ze wit is. Of wij hier te doen hebben met een afwijkende vorm der *Eps. tubiflora* Zuccariana laat zich wel vermoeden, doch is uit de weinige gegevens niet vast te stellen.

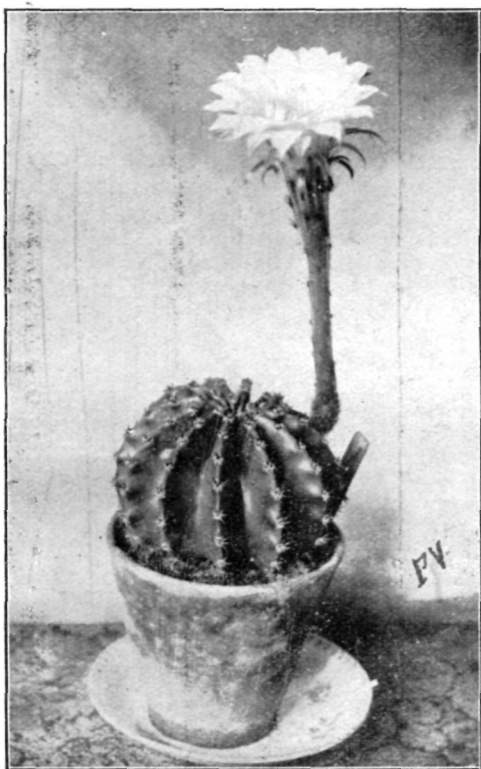
Door Mieckleij werd in 1911 een zending zaad uit Bolivia ontvangen dat, na uitgezaaid te zijn, planten gaf welke de ervaren kenner K. Meijer aanvankelijk hield voor een zeldzame soort n.l. *Eps. formosiarina*. 't Was natuurlijk in de eerste jaren niet doenlijk daarvan eene beschrijving te geven, gezien de veranderingen,

Welke elke cactus ondergaat bij het ouder worden. Toen echter de planten in 1918 voldoende uitgegroeid waren, bleek het dat zij wel zeer na aan *Eps. formosa* en *Catamarcensis* grensden, doch anderzijds waren er ook afwijkende punten, welke oorzaak waren dat zij door Meijer werden beschouwd als een nieuwe soort, die hij den naam gaf van: *Echinopsis Mieckleiji*. Toch mogen wij aannemen dat deze verschillen niet van zoodanigen aard zijn om aan een nieuwen vorm te denken, want of ze zijn ontstaan door de gewijzigde omstandigheden, waaronder de planten opgroeiden of zij komen ook verder in Bolivia voor, doch zijn dan door Britton en Rose niet als echt erkend, daar zij ook deze niet in hunne lijst vermelden, of dezelfde planten komen bij hen voor onder een anderen naam.

Eindelijk werd nog in 1919 een nieuwe *Echinopsis* beschreven en wel onder de naam *Echinopsis gigantea* R. Meij. Deze plant staat zeer dicht bij *Eps. Forbesii* of *valida*, onder welken naam zij dan ook in den handel bekend was. Daar echter de heer R. Meijer in het bezit was van een exemplaar van *Eps. valida* en ook van één der andere soort, welke hij echter ook onder dien naam bezat, viel het verschil duidelijk op en gaf hij van die plant eene beschrijving onder den nieuwen naam. *Eps. gigantea* bezit een donkerder kleur dan *Eps. Forbesii*, heeft enkele ribben minder, terwijl de randdoorns aanvankelijk langer zijn Voorts zijn deze doorns gebogen, wat ook het geval is met den middendoorn, terwijl deze bij *Eps. Forbesii* recht zijn. Van de bloemen niets te zeggen, het exemplaar van R. Meijer, dat 40 cM. hoog en 17 cM. in diameter was, had nog geen bloemen voortgebracht. Alhoewel wij hier met import planten te doen hebben, is deze soort ook niet op het lijstje van Britton en Rose te vinden, misschien dat zij daar onder een anderen naam beschreven is.

Nu rest ons nog een korte beschouwing over eenige planten, welke verkregen zijn door kunstmatige kruising van twee als echte soorten bekende planten. Het behoeft ons niet te verwonderen dat zulks geschiedde, want men wist dat door deze handeling verschillende variaties konden ontstaan, welke mogelijk voor den handel kostbaar waren. Dat deze bewerking geschiedde om een te voren vast staand doel te bereiken is buitengesloten, van de natuurwetten dienaangaande had men nog geen kennis, en nu men daar meer van weet is het te betwijfelen, gezien net zeer langzame proces bij de *cactussen* of een kweeker zich daarmede zal inlaten. Het resultaat dat men bij éénjarige gewassen bereikt in 4 à 5 jaren, zal toch bij onze planten minstens 20 à 30 jaar vorderen, dan zal men daar niet licht mede beginnen. Het kruisen der *Echinopsissen* moet dan ook opgevat worden als een toevalig resultaat waarvan de gevolgen constant blijven zoolang men de verkregen planten verder voortteelt door de aangroeiende spruiten, doch als men die planten door zaad wilde vermeerderen, zou gewis nog een groot percentage hare eigenschappen verliezen, en terugslaan op één der ouderplanten. Als wij dus verschillende

planten dienaangaande bespreken, dient dit vooral niet vergeten te worden. Nu waren er uit den aard der zaak verscheidene aanleidingen om kruisingen te beproeven, in de eerste plaats toch de bloem. Deze is bij verreweg de meeste soorten wit, bij sommige rose en men pookde dus hiervan hybriden te verkrijgen. In de tweede plaats wekte de vorm der plant en hare bedooring, de lust op om sommige meer algemeen verspreide planten om te zetten in andere van meer aristocratischen vorm. Het aantal kansen om dus afwijkende planten te verkrijgen was reus-

Echinopsis Eyriessii var. *grandiflora* (foto F. Voorwinde).

achtig, want sommige zullen hunne oude vorm behouden en in de bloem variëeren, sommige zullen slechts in de vorm of bedooring en niet in de bloem wijzigingen ondergaan, anderen zullen weer in bloem en vorm veranderen, terwijl ook nog een gedeelte aan één der ouderplanten gelijk zal blijven. Ging men dan in de 2e generatie die verkregen planten weer kruisen, dan zou eerst blijken wat blijvend goed veranderd was, maar dat vereischt niet alleen zeer veel tijd, doch ook veel plaats en arbeid. Wanneer wij nu enkele der verkregen planten vermelden kan men wel nagaan dat er van volledigheid geen sprake is, en dat er van

vaststaande vormen alleen in zooverre gesproken wordt als het voorloopig resultaat gedooft. Het zal niemand verwonderen, na deze uiteenzetting, dat de meeste proeven werden genomen met *Eps. Eyriesii* en *Eps. oxygona*, een probeeren dus om de gemakkelijke groeiwijze van *Eps. Eyriesii* te paren met een afwijkende kleur der bloem. Onder de vele nakomelingen dier kruising bereikte men bij enkele het doel en zoo ontstonden *Echinopsis Lagemannii* Dütz. uit *Eps. Eyriesii* en *oxygona*. De plant gelijk in alle opzichten op *Eyriesii*, is een goede bloeier en geeft lichtroode bloemen van 8 cM. diameter.

Echinopsis Wilkensis Linke uit *Eps. Eyriesii* en *oxygona*, gelijk veel op *Eps. oxygona* heeft sterkere en donkerder doorns en een grauwgroene kleur. Zij geeft rozeroode bloemen van 12 cM. groot. Geeft bijna geen spruiten. *Echinopsis triumphans fl. pleno* houdt zoowel in vorm der plant als bedoorning het midden tusschen de twee oudervormen *Eps. Eyriesii* en *oxygona*, doch staat toch dichter bij laatstgenoemde, waarvan zij ook de kleur der bloem heeft. Het is een zeer gemakkelijke bloeier, welke ons ook vele spruiten geeft.

Echinopsis grandiflora K. Mey. Afkomst onbekend, doch waarschijnlijk uit *Eps. Eyriesii*, waarvan zij de doorns en bloem gemeen heeft. Ze is echter lichter glanzend groen van kleur, heeft een meer ronden vorm en geeft bijna geen spruiten. (Zie afb.)

Een andere proef werd genomen tusschen de soorten *Eps. tubiflora* en *Eps. oxygona*, met eveneens gunstig resultaat. Daaruit kwamen hybriden, welke nu nog veel voorkomen.

Echinopsis Rohlandii Foerst uit *Eps. tubiflora* en *oxygona*, welke nog meer aan de zijde van *Eps. oxygona* staat. Het is een zeer goede bloeier, met rose bloem, welke ook vrij talrijke spruiten geeft.

Veel gelijkenis met de vorige hybriden bezit de variteit *grandiflora* Hildus, want zoowel in vorm als bedoorning is zij sprekend *Echinopsis Rohlandii*. Hare bloem is helder rose van kleur en aanmerkelijk grooter tot 14 cM. *Echinopsis Droegiana* Berg. Eveneens weinig verschillend van *Eps. Rohlandii*, doen donkerder groen van kleur met meer en langere doorns. Zij nadert dus daarmede meer *Eps. tubiflora*. Hare bloem is eveneens een vermenging der kleuren. Ze is van een bleek rose kleur, soms bijna wit en 12 cM. in diameter.

Vermelden wij duidelijk nog de hybride *Eps. Quehlii* Hildm welke weer dichter bij *Eps. tubiflora* staat. Ze is iets lichter van kleur doch de doorns zijn bijna als bij de *Eps. tubiflora*. Daarbij bezit zij een zacht rose bloem van bijzondere grootte, welke naar jasmijn riekt. Van *Eps. leucantha* en *tubiflora* werden door Poselger ook kruisingen ter markt gebracht welke hij noemde *Eps. Poselgeri*. Zij bezaten ook nog afwijkingen doch zijn voor ons van minder belang, in de eerste plaats wegens hunne groei en in de tweede plaats omdat de bloemen niet bijzonder uitmunten. Wij kunnen dus nu genoeglijk eindigen, want

van alle kruisingen zelfs een beknopte beschrijving te geven is niet mogelijk. Zelfs heeft men getracht de *Phyllos* tot dat doel te bezigen en er is beweerd, niet zonder succes. Een der schoonste *Phyllo* hybriden de Adelheid Nicolaij zou daaraan haar ontstaan te danken hebben. Ook werd telkenmale bericht dat men er in geslaagd was gele bloemen te verkrijgen, doch het bleef bij die berichten en zij verdwenen spoorloos.

Wij hebben getracht het geslacht *Echinopsis* eenigermate voor onze lezers te schetsen, met het doel de liefde voor deze schoone planten aan te wakkeren. Er zijn nu in ons land vele liefhebbers die zich met de *cactussen* gaan bezighouden en om deze nu direct te wijzen op de moeilijk te kweeken soorten waarvan het resultaat dikwijls nog negatief is, lijkt ons minder gewenscht. Voor hen is het in het bijzonder dat wij zeggen: „Kweek de mooie vormen van *Echinopsis*, zij zullen u vreugde geven”.

Utrecht.

W. VOORWINDE.

Nog eens iets over het zaaien van Cactussen.

Hebben we zelf onze zaden gewonnen of hebben we ze van een vertrouwd handelaar betrokken, in alle gevallen is het noodzakelijk, dat ze ten rusttijd van drie tot vier maanden hebben doorgemaakt. Dit schijnt werkelijk noodig te zijn, al kan men hier niet heelemaal een passende verklaring voor vinden. Mogelijk, dat er in de Natuur een dergelijke tijdsruimte verloopt voor de zaden uit zich zelf kiemen kunnen. Bij de verschillende soorten loopt deze rusttijd wel uiteen. Wie over een warme kas beschikt, kan eigenlijk het heele jaar door zaaien, doch de meest geschikte tijd is en blijft het voorjaar en zelfs hebben we bij ervaring, dat men niet eens zoo'n erge haast behoeft te maken en dat zaden, die in Mei in den kouden bak waren te kiemen gelegd, in het eind van het seizoen, dus begin October even ver, ja zelfs sterker waren dan zaailingen, die reeds half Februari in de warme kas waren ontkiemd. Het motief voor vroeg zaaien, opdat de jonge plantjes tegen hun eersten winter reeds vrij krachtig zouden zijn en dus meer weerstand zouden kunnen bieden aan de gevaren van die gedwongen rustperiode, vervalt hiermede. De fijnere en meer kostbare zaden zullen we zeer zeker altijd in de kas houden, doch de grovere soorten, zooals de *Opuntia's*, kunnen gerust buiten in de bakken.

We kweekten het vorige jaar op deze wijze in den kouden bak *Cylinder-Opuntia's* van ongeveer 10 cM. in nog geen half jaar tijds. Wat onze zaailingen noodig hebben is licht, lucht, warmte en vocht. We zullen de beteekenis van elk dezer factoren afzonderlijk nagaan. Vooral het laatste punt is voor ons van groot belang. Kunnen oudere krachtige planten heel goed een tijd lang zonder vocht, is dit zelfs voor hun groei gewenscht, met de jonge, pas uitgekomen kiemplantjes is dit heel wat anders. Drogen deze slechts één enkelen dag, door welke omstandigheden ook, geheel uit, dan zijn ze in den regel als verloren

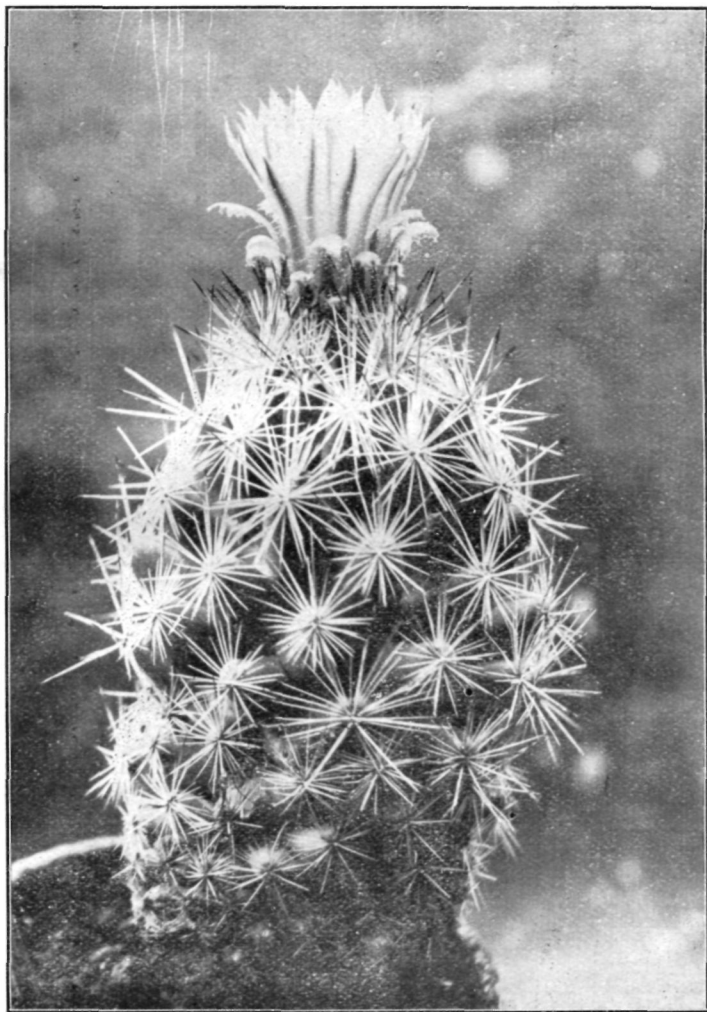
te beschouwen. Ook de beteekenis van het licht moet men niet onderschatten. Alle cactuszaden kiemen het best in vol licht, alleen de *phyllocactussen*, wat van huis uit bewoners zijn van de bosschen, mogen wat donkerder gehouden worden. Het zonlicht gaat ook de algengroei tegen, die vooral bij zaden, die lang wachten voor ze kiemen, heel lastig worden kan. Mocht zich desondanks toch algengroei vertoonen, dan hale men deze laag voorzichtig met een aangepunt stokje weg. De warmte, die voor de kieming vereischt wordt, is voor de meeste soorten vrij hoog, ongeveer 80 gr. F., al laat zich dat nu niet altijd even nauwkeurig regelen. De grove *Opuntia's* kunnen stellig met minder warmte toe. Deze laatste zijn vooral voor den handel toch wel geschikte planten, waar ze in de kultuur niet lastig zijn en vrij gauw een mooie flinke schijf gevormd hebben. We komen op de afzonderlijke geslachten later terug. Maar nu nog iets over de inrichting der zaaipannen. Vroeger bedekte men den bodem met potscherven, doch dit gaf bij het laten doortrekken soms verzakkingen, zoodat men beter een flinke laag zand kan nemen. Hierop komt een paar vingers dik goed gezeefde bladaarde met wat fijngestampte houtskool er door. Nadat is aangedrukt, strooit men de zaden er voorzichtig overheen, of, als het grootere zaden betreft, drukt men deze op korten afstand van elkaar met een stokje voorzichtig even in den grond. Nu gaat er een ruit overheen en wordt de bak op een zonnig, warm plekje gezet. Reeds na een paar dagen vertoonen zich de helgroene bolletjes van de *Mammillaria's*, wat later verschijnen de eerste *Cereus*stokjes, nog iets later komen de langstelige *Opuntia's* voor den dag. Deze groeien in den beginne wat wild en steken een eind boven den grond uit, doch later vormt zich tusschen de beide zaadlobben het eigenlijke *Opuntia*-lichaam met de kleine dorentjes en dan trekken de wortels het plantje zelf weer naar omlaag. Het bevochtigen van de zaden doet men het best met een fijne regentuiver, waardoor ze niet van hun plaats worden gebracht of ontworteld. De eerste dagen houdt men de zaaipan gesloten, daarna geve men wat lucht door een stokje onder den rand te steken en als de eerste dorentjes zich gaan vertoonen zijn de plantjes geschikt om verspeend te worden. Ook dit doen we in zaaipannen, alleen zorgen we er voor dat hierin het aardmengsel overeenkomt met de eischen, die de verschillende soorten aan den grond stellen, waarop we nog nader hopen terug te komen. Het verspenen van al dat kleine goed is een geduld-werkje, maar wie gewend is dat met *Begonia's* te doen, zal ook met cactuszaailingen geen moeite hebben. Mochten de plantjes wat dicht oopen staan, dan is het geen bezwaar er telkens zoo'n groepje van een stuk of wat bijeen te nemen en voorloopig bij elkaar te laten. Als ze mannetje aan mannetje staan, groeien ze in den regel beter, dan wanneer ze in den beginne te veel ruimte hebben. Heel mooi is dat vooral bij *Cereus*-zaailingen te zien, die

veel sneller groeien als ze gezamenlijk omhoog gaan. In Augustus verplant men dan nog eens, en nu ieder afzonderlijk.

v. d. H.

Coryphanta Neo-Mexicana.

Met opzet gebruik ik den naam *Coryphanta* inplaats van *Mammillaria*, daar dit woord — bloem boven in de plant — zoo

terecht het karakteristieke van de plant weergeeft, zooals uit de photo blijkt, (photo Dr. van Oort Amsterdam).

Enkele bijzonderheden over het geslacht *Coryphanta* in het algemeen mogen hier als inleiding gelden.

Volgens Britton en Rose zijn er 37 soorten. Dr. Engelmann was de eerste die den naam, als zijnde een ondergeslacht van de *Mamillaria*, gebruikte. Het geslacht is in vele opzichten nauw verwant aan de *Echinocactussen*. Het grootste onderscheid vindt men echter in de groeven op de bovenzijde der tepels. De bloem komt uit deze groeve voort en dus niet uit de areölen. Evenzoo is het gesteld met de jonge planten. Ter verduidelijking verwijs ik naar blz. 68 uit „Onze gedoomde vrienden”, waar een tepel van de *Cor. macromeris* is afgebeeld.

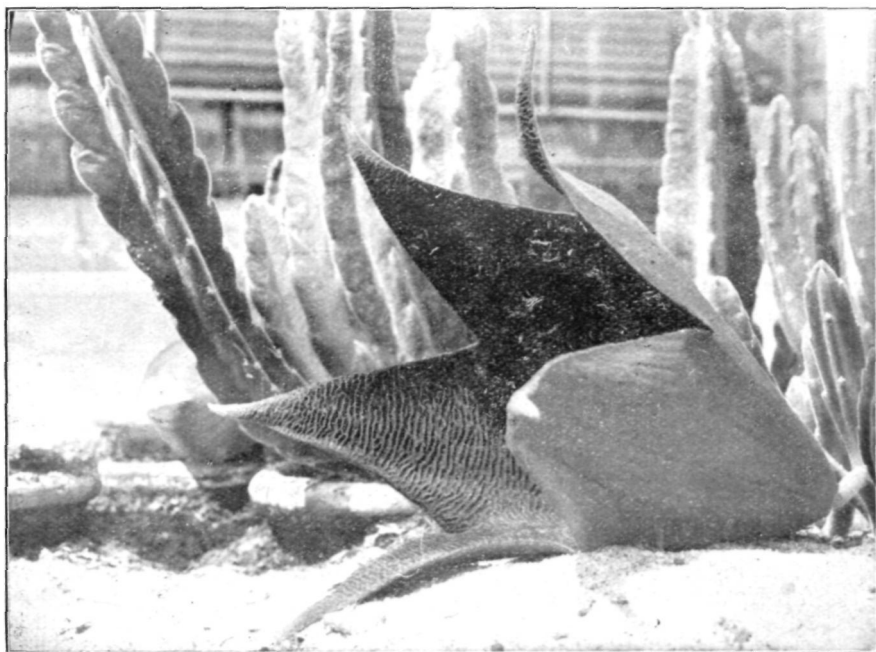
Het stekken van dergelijke tepels is een zeer ondankbaar werk. Reeds een jaar lang verwacht ik van een dergelijken tepel, die beworteld is, een jonge plant, maar tot op heden te vergeefs. Het verspreidingsgebied van de *Cor.* is Centraal Mexico noordwaarts tot westelijk Noord-Amerika. De meest bekende planten uit het geslacht zijn: *Cor. radiosa* en *macromeris*, terwijl onze verzamelingen door zaaien wellicht nog vergroot zullen worden met *Cor. Gürkeana*, *clava*, *erecta*, *pectinata*, *pycnacantha*, *vivipara* en eenige anderen. Tot slot iets over de *Cor. Neo-Mexicana*. 't Is de plant aan te zien, dat ze een zoo gevreesde „Import” is. Trots dat heeft ze gebloeid en gaat nog door met bloeien. De talrijke stralensgewijs staande doorns zijn wit, de eveneens talrijke middendoorns zijn wit en aan het uiteinde zwart of bruin getopt. De bloem pl.m. 4 cM. in doorsnede, is purperachtig gekleurd, de buitenste bloembladen licht gevederd. Meeldraden groenachtig en veel korter dan de witte stamper. Verspreidingsgebied dezer plant: Texas en Nieuw-Mexico.

J. LAGENDIJK, Amstelveen.

Stapelia's.

Tot een der allerste vetplantengeslachten, die uit Zuid-Afrika tot ons gekomen zijn, behoort ongetwijfeld dat der *Stapelia's* en men zou dus verwachten dat deze planten thans dan wel een zeer groote verbreiding moeten hebben en meer in het bijzonder bij onze vetplantenliefhebbers in groote verscheidenheid zouden worden aangetroffen. Niets is echter minder waar dan dat, want het zijn hoogstens een paar eenvoudige soorten, die men zoo hier en daar sporadisch ziet en dan nog vaak in kwijnenden toestand. Vrij algemeen is dan ook de klacht, dat men in den winter er zooveel moeite mee heeft en daarom doet het ons bijzonder veel genoegen, dat er in ditzelfde nummer een bijdrage voorkomt, waarin op deze moeilijkheden gewezen wordt en een mogelijke oplossing aan de hand gedaan. Als we in dit opzicht nog eens op wat meerdere medewerking mochten rekenen, zou het niet onmogelijk zijn, zoo nu en dan eens een geheele aflevering te wijden aan één onderwerp, dus b.v. een *Stapelia*-nummer enz., waarin dan al de ervaringen, betreffende een bepaalde plantengroep eens konden worden vergeleken en besproken. Dit denkbeeld bevelen wij gaarne in uwe belangstelling aan.

De *Stapelieae* worden door A. Berger onderverdeeld in een 14-tal geslachten en behooren vrijwel zonder uitzondering in Afrika thuis. De naam der familie is gevormd naar dien van het voornaamste geslacht en dit weer is aldus genoemd naar den Amsterdamschen geneesheer J. B. van Stapel, die leefde in de 17de eeuw en zich voor de plantkunde verdienstelijk heeft gemaakt. Het geslacht *Stapelia* onderscheidt zich door een aantal vingerdikke vleezige stammetjes, die meestal vierhoekig zijn en op de ribben kleine, eveneens weeke verhevenheden dragen, die de plaats aangeven, waar zich de bladeren zouden moeten bevinden, ware het niet, dat door de levensomstandigheden deze organen, evenals bij de cactussen vrijwel volkomen waren gereduceerd. In uiterlijk voorkomen is er tusschen de talrijke soorten niet zoo'n groot verschil, doch de groote sierwaarde dezer planten bestaat in de kleur en vormenpracht der bloemen, die in elk

Stapelia sp. (foto Mej. I. Mees).

opzicht iets bijzonders zijn. Nu eens doen zij denken aan de stijve metalen plaatjes eener ridderorde, dan weer vertoonen zij meer overeenkomst met een vijfarmige zeester. Bruin of bruinachtigrood is wel de meest overheerschende kleur, hoewel ook geel en paars en allerlei tusschentinten voorkomen. De vleeschkleur van vele dezer bloemen gaat vaak gepaard met het verspreiden van een minder aangename geur, waarom men dan ook aan dit soort bloemen den naam van „aasbloemen" gegeven heeft.

Voor de vliegen, die zooals bekend van vieze luchtjes houden, is dit een aantrekkelijkheid temeer en in grooten getale komen zij dan ook op de wijd geopende bloemen af om er van de honing te snoepen en tevens hun eieren in te deponeeren, waaruit al spoedig de witte larfjes te voorschijn komen, die in het hart der bloem echter geen voldoende voedsel vinden om zich te ontwikkelen. Dat de vliegen hierbij als tegenprestatie voor al dit goede gelijktijdig voor de bestuiving zorgen is voor de vermeerdering der soort van het hoogste belang. Wie een Stapeliabloem voor dit doel ontleden wil zal getroffen worden door de merkwaardige inrichting daarvan. Zonder uitvoerige teekening is het niet goed mogelijk op alle bijzonderheden hiervan te wijzen doch laten we volstaan met de mededeeling dat de stuifmeelkorrels evenals dit bij de orchideen het geval is, vergroeid zijn tot zoogenaamde polliniën, dat zijn halvemaanvormige klompjes die zonder hulp van buiten af niet op de stempels kunnen komen. Hiertoe zijn ze echter twee aan twee van een verwonderlijk mechanisme voorzien, namelijk een soort klemmetje, dat zich op den vliegensnuit vasthecht, zoodra deze er mee in aanraking komt. Met eenige van deze decoraties voorzien gaat de snoepende vlieg nu de geopende bloemen langs en zoodoende brengt ze deze korrels op de juiste plaats.

Gelukkig is het met die aaslucht niet altijd even erg en men neme dit dus zonder meer op den koop toe.

De behandeling der *Stapelia's* in den zomer is zeer eenvoudig. Men plant ze in vlakke schotels, met zandige, maar voedzame grond, die voldoende water doorlaat. Om uitdrogen te voorkomen, graven we die schotels des zomers in den grond in en leggen er wat brokjes steen op, wat tevens aan het geheel een meer natuurlijk aanzien geeft. Een weinig beschutting kan evenmin kwaad en daarom laten we maar een paar onkruidplanten erom heen staan. Die geven wat schaduw en als ze te groot worden, trekken we ze uit. Dit voorkomt tevens het verbranden in den zomer. Omgekeerd mogen ze niet geheel overgroeid raken, want dan rotten ze gauw. Aan de kleur der stammetjes kan men dadelijk zien, of ze het naar den zin hebben of niet. De meeste *Stapelia's* bloeien tegen het eind van onzen zomer en het gebeurt wel, dat ze wegens de kans op nachtvorst reeds naar binnen moeten, terwijl ze nog volop in knop staan. In dit geval kunnen ze in de kamer koud geplaatst nog heel wat bloemen tot ontwikkeling brengen. Naar den aard van hun natuurlijke groeiplaats zijn ze tamelijk hard en behoeven dus in geen geval in de warme kas te overwinteren. Als ze vorstvrij staan is het genoeg. Vochtige kaswarmte is m.i. moordend voor ze. Waar varens en andere bladplanten staan, hooren *Stapelia's* niet thuis. Een lichte standplaats in de kamer, en alleen zoo nu en dan wat water om niet geheel uit te drogen, desnoods een enkele keer een lauw stuifbad om het stof er af te blazen en dan kan het niet anders of ze komen in goeden welstand den kwaden wintertijd door.

Nog een enkel woord bij de fraaie foto van Mej. I. Mees.

Het is een groote soort (import), waarvan de stengels helder-groen zijn en wel 25 cM. lang worden. Ze zijn ongeveer een vingerdik en sterk Kruiwend. De bloem is donkerrood, van binnen fijn geaderd, bijna op zwart af, en zoo goed als onbehaard. Op de foto is ze afgebeeld precies op de helft van de ware grootte. De bloem ruikt voor een *Stapelia* zelfs heel erg. Alleen de stengels die men rechts op de foto ziet behooren bij de bedoelde soort, die links zijn van een andere *Stapelia* sp. De plant is reeds vier jaar geleden geïmporteerd, doch bloeide dit jaar voor het eerst met twee bloemen. We brengen hier gaarne een woord van hulde aan de goede zorgen, waarmede Mej. Mees haar planten omringt, waardoor ze dit succes te boeken heeft. Gaarne zouden we haar aan den juisten naam dezer fraaie soort willen helpen, doch vermoeden dat het één der nieuwere soorten is, die in de laatste jaren door Brown beschreven zijn, en diens diagnosen zijn in de literatuur niet zoo makkelijk te vinden. We dachten even aan *Stapelia leendertziae* N. E. Br., doch geven onze meening gaarne voor een betere. In ieder geval is het een prachtsoort.

v. d. H.

Mijn *Stapelia*'s.

Het is mij niet bekend of de *Stapelia*'s zich mogen verheugen in een algemeene belangstelling; mocht dit niet het geval zijn, dan hoop ik dat mijne mededeelingen hieronder vervat, zullen medewerken tot de meerdere bekendheid van dit geslacht. Toen ik mij met het kweken van vetplanten begon bezig te houden, kreeg ik eenige planten van den bekenden kweeker de Laet te Contich (België) waaronder een *Stapelia variegata*. Daar het ongeveer in het laatst der maand April was, had ik geen moeilijkheden meer ten opzichte den winter en bleef de plant gezond en groeide. Omstreeks September verscheen één bloem stervormig, zeer eigenaardig geteekend, zoodat menigeen bij den eersten oogopslag er geen bloem in zag. Bij nadere beschouwing moest men erkennen, dat het een prachtstuk was. Ongeveer 4 of 5 dagen hield de bloem zich goed en daarop begon zij te vermindern om geheel te verdwijnen. Men kon zich begrijpen, dat de plant in den winter extra werd verzorgd en vooral *droog* gehouden. Alles ging goed tot de maand Februari; toen kwam de eerste ramp. Langzamerhand begonnen verschillende stengels te rotten, wel nam ik de plant uit de grond, sneed de rotplekken weg, gaf nieuwe aarde, maar het werd een kwijnend zaakje. De afgerotte stengels, waarvan ik de zieke plekken wegsneed, stekte ik opnieuw en vele sloegen aan. De oude plant zeer verkleind, herstelde zich in Mei toen ik haar had overgebracht in een koude bak, maar dat jaar geen bloem. Bij iederen kweeker en liefhebber dien ik bereiken kon, klopte ik aan om raad, maar het antwoord, dat ik verkreeg was wel juist, doch bevredigde mij niet.

Algemeen schreef men mij, „vooral drooghouden". Welnu dit had ik dan ook gedaan en toch was het misgeloopen.

Daar ik tengevolge van het aanslaan der afgerotte stekken over verschillende exemplaren kon beschikken, besloot ik een gedeelte op een andere wijze te behandelen. Het eene gedeelte hield ik droog, de rest gaf ik af en toe eenig water, zorg dragend dat de plant zelf niet nat werd. Als resultaat verkreeg ik bij de drooggehouden en wèl rotting, bij die welke nu en dan water kregen geèn rotting en in het laatst van Augustus bloei, niet sterk, doch ik was tevreden. Den daarop volgenden winter heb ik alle exemplaren eenig vocht gegeven en was over den uitslag zeer tevreden en deze wijze heb ik gevolgd gedurende vele jaren zonder veel last te hebben van rotting. Was ik verstandiger dan al die kweekers en liefhebbers, die zooveel jaren langer dan ik die planten hadden gekweekt? het had er wel den schijn van, maar het bleek anders te zijn. Bij mijn bezoek aan een der grootste Cactuskwekerijen, besprak ik deze zaak met den eigenaar, die mij onmiddellijk opmerkzaam maakte, dat het voorschrift „drooghouden" niet mag worden opgevat in den zin van verdrogen, dat men rekening moet houden met de plaats en de omgeving waarin de planten staan. Kachelwarmte droogt uit, dus is het aanbrengen van eenig vocht noodzakelijk, staan ze in een onverwarmde, doch vorstvrije plaats, dan is de verdamping minder en kan zoo noodig het vocht worden gemist. Ik was dus niet wijzer geweest, maar had de raad verkeerd toegepast. Thans heb ik een fraaie collectie, die geregeld bloeit, en voor iederen bezoeker aantrekkelijk is. Misschien hebben andere liefhebbers met hetzelfde euvel te kampen, waarom ik het niet ondienstig acht, mijn ondervinding te vermelden. De planten zelf maken ook een zeer goed figuur in iedere collectie.

Q.

S.

Stapelia hirsuta L.

In elke vetplantenverzameling van eenige beteekenis behooren ook een paar *Stapelia*-soorten. De hier afgebeelde *St. hirsuta* behoort wel tot de best bekende en meest verspreide. En niet ten onrechte, want het is een dankbaar bloeiende soort, terwijl de bloemen zeer interessant zijn. Deze zijn tot 12 cM. groot, geelachtig rood met violette dwarsstrepen en met lange, bruin-roode, zachte haren dicht bezet, welke bij het minste ademtochtje heen en weer wuiven.

Om haar eigenaardigen bouw moet men de bloemen der *Stapelia's* bewonderen, en niet onaardig heeft men ze wel eens met orde sterren vergeleken. Jammer echter, dat ze zo'n onaangename geur verspreiden, welke bij *St. hirsuta* wel heel ondragelijk is, veel erger b.v. dan bij *St. Fleckii*, welke zoo goed als reukloos is. Maar dit neemt toch niet weg, dat wij er onze „Aasbloem" even lief om hebben en haar er niet om verstooten uit onze collecties. En wij hebben er gaarne een neus-vol voor

over, als het ons gelukt ze eiken nazomer in bloei te hebben, want niet iedereen gaat dit even gemakkelijk af. Wat daarvan de oorzaak is? Over 't algemeen houden wij onze *Stapelia's* te lang in rust, d.w.z. we houden ze te droog. Men lette er dus in de eerste plaats op, dat de aarde in den pot gedurende den winter niet geheel mag uitdrogen, en op een zonnigen voormiddag giete men ze zoo nu en dan eens. Dan moet ze 's zomers zoo zonnig mogelijk gehouden worden en eveneens flink vochtig. Gedurende den zomer moet men beslist eiken dag voldoende gieten, want wie z'n *Stapelia's* goed bestudeerd heeft, zal bemerkt hebben, dat alleen de voldoende vochtig gehouden planten goed groeien, terwijl zich alleen bij flinke, onafgebroken doorgroeiende planten bloemen ontwikkelen. Daar de bloemen zich meest aan de jongere scheuten vormen, doet men goed de pollens, zoodra de pot volgegroeid is, in twee of drie deelen te splitsen, zoodat zij weer volop nieuwe scheuten kunnen maken. Ook het toevoegen van goed verteerde leem aan het grondmengsel schijnt de bloeiwilligheid der *Stapelia's* te verhoogen. Een goede aardsoort is b.v. twee deelen leem en één deel bladaarde met wat scherp zand.

G. D. D.

Een merkwaardige Stapeliabloem.

De heer J. J. v. d. Heiden te Voorburg zond ons een mooie foto met het volgende onderschrift: Daar ik niet weet of een

Stapelia revoluta.

dubbele bloem van een *Stapelia revoluta* een bijzonderheid is,

zoo bericht ik u, dat er op heden (20 Aug.) bij mij een in bloei is, (op bijgaande foto zichtbaar links). Daar ik nog nooit zoo iets gezien of gehoord heb, zou ik hierover gaarne iets naders willen vernemen.

Inderdaad is het geen alledaagsch verschijnsel, dat een Stape-liabloem verdubbelt. In Berger (Stapelieën und Kleiniën) bevindt zich op pag. 201 een afbeelding van een dergelijke bloem, doch dan van *St. Hunburyana*. Deze monstrositeit bestaat uit twee overelkaar heen gegroeide bloemen, vrijwel op dezelfde wijze als dit op onze foto te zien is. De onderste bezit een ring, uit wier midden zich inplaats van een coronna een tweede overigens geheel normale bloem ontwikkelt. De bloemslippen van deze tweede bloem nemen juist de open plaatsen in tusschen de slippen van de onderste. Bij *Stapelia revoluta* hebben wij van het verschijnsel der dubbelvorming nooit gehoord en we zijn den heer v. d. Heiden zeer dankbaar, dat hij ons hierop heeft gewezen, temeer daar hij door een zeer goede foto het mogelijk heeft gemaakt, dat onze lezers zich van een dergelijke abnormaliteit een voorstelling kunnen vormen. RED.

Cactussen in het Buitenland.

Opmerkelijk is het hoeveel Succulenten men voor de ramen van de huizen in Schwarzwald (Duitschland) ziet staan. Veel komen de *Phyllocactussen* voor. Ook wel groote *Opuntia* exemplaren met mooie gele bloemen. Op ruim 900 M. hoogte trof ik, in een hotel, een bijzonder mooie *Echinopsis* plant aan. Hoewel het er 's nachts aardig koud kan zijn, had men de plant toch gewoon buiten staan. En gezond dat onze Egelcactus er uit zag ! In een woord : schitterend ! Met vele stekjes er aan. Geen bloemen. Maar die waren er wel aan geweest.

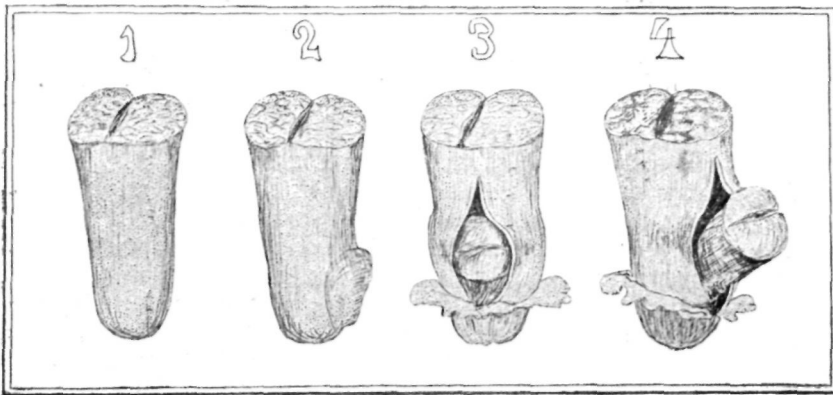
In de vrije grond groeien meest Sedum-soorten. Leuke plantjes, zooiets als onze muurpeper (*Sedum acre*) maar dan met witte bloempjes. Ik denk *Sedum album*. Niet veel *Sempervivums*. Die vindt men in Zuid-Frankrijk veel. Vooral daar in Savoye. Massa's ! Een partijtje, eenige jaren geleden meegebracht, doet het schitterend. Meest *Sempervivum arachnoideum*. In Freiburg is een heel aardige Botanische tuin. Ook een kas vol met de prachtigste Succulenten. Groote en kleine soorten door elkaar. Cereussoorten van 3 M. hoogte, groeiende in candalaber vorm, zooals men ze wel op afbeeldingen ziet staan. Groote *Opuntia*'s met mooie schijven en doornen. Mooie uitgegroeide bollen van *Echinocactus Grusonii*. Een heel aardige collectie *Mesembryanthemums* en dan verder veel klein goed. Zeer de moeite waard om er eens een kijkje te nemen indien men er toch in de buurt komt. L. SCH.

Eigenaardige gedaanteverwisseling bij *Mesembryanthemum pseudo-truncatellum*.

Mijn *Mesembryanthemum pseudo truncatellum* onderging reeds

meermalen de bekende „vervellingen" welke alle geheel normaal verliepen.

Gedurende den nu afgelopen winter voltrok zich de m.i. on-

gewone gedaanteverwisseling, waarvan bijgaande teekening van den heer v. d. Most het verloop duidelijk weergeeft.

Rotterdam.

LE NOBLE.

Antwoord op den „open brief" van den heer W. Brandsma, hoofd der school te Thezinge (Gr.).

WelEd. Heer.

In antwoord op uw „open brief" heb ik de eer u mede te deelen dat op het oogeblik, dat dit nummer van *Succulenta* verschijnt, alle deelnemers, aan den Cactus-import, hun planten in huis hebben.

's-Gravenhage, Augustus '26.

J. J. VERBEEK WOLTHUYS.

P. S. Met verwijzing naar bovenstaand verzoek ik vriendelijk, indien onverhoopt een abuis mocht hebben plaats gehad en iemand vergeten zijn, om opgave.

J. J. VERBEEK WOLTHUYS.

Aanmerking.

Uit een opzettelijk door mij ingesteld onderzoek bleek, dat de bewering van den heer V. W. als zouden „alle deelnemers aan den cactus-import hun planten in huis hebben", *onjuist* is. Van een zevental leden heb ik althans bericht gekregen, dat zij tot nu toe nog niets ontvingen.

Deze leden zijn:

W. J. v. E.	te O.	(betaalde f	8.25)
J. G. K.	„ A.	„	- 13.75
J. C. v. d. L.	„ H.	„	- 5.50
W. d. H.	„ V.	„	11.—
H. J. W.	„ Z.	„	55.—
J. H.	„ V.	„	5.50
F. v. G.	„ R.	„	5.50

Hiervan hebben no. 5 en 7 in antwoord op de door den heer V. W. toegezonden circulaire bericht, dat zij terugbetaling der gelden wenschten, waaraan ook nimmer voldaan is.

Een „abuis" dan plaats vinden, maar wij kunnen toch niet aannemen, dat al dezen „vergeten" zijn? Het zou gewenscht zijn, indien aan deze vervelende geschiedenis nu toch haast eens een einde kwam. G. D. D.

Uit de Afdelingen.

Kring 's-Gravenhage en Omstreken.

Vergadering op Zaterdag 16 October, des avonds 8 uur precies, in de bovenzaal van Café La Réserve, Korte Poten 3.

Aan deze vergadering zal geen succulentenbeurs verbonden zijn, daar de heer Becht zijne prachtige verzameling lantarenplaatjes van vetplantjes beschikbaar heeft gesteld, om op deze bijeenkomst te worden vertoond. Men wordt dus verzocht voor deze vergadering geen ruil- of verkoopmateriaal mede te brengen.

J. J. E. VAN DEN THOORN, Secretaresse-Penningmeesteresse.

Kring Utrecht en Omstreken.

In het vervolg zullen de functies van secretaris en penningmeester in één persoon vereenigd zijn en zal als secretaris-penningmeester optreden de heer F. te Winkel, Joh. Seb. Bachstr. 33, (oog in al) Utrecht. Postgiro 42052.

Kring Amsterdam en Omstreken.

Op 17 September had in gebouw „Koningin Wilhelmina" Prinsengracht 1015, een zeer geanimeerde vergadering plaats van de kring Amsterdam en Omstreken.

De waarnemende voorzitter den heer J. v. Blommenstein opent de vergadering, welke zeer goed bezocht was, met een woord van welkom en wijdt eenige woorden aan de voorbijgegangene vacantiédagen en meent dat nu de tijd weer gekomen, om met frisschen moed aan den arbeid te gaan in 't bijzonder wat betreft de verzorging van onzen gedoornde vrienden en tevens de nadruk er op leggende dat wij in de komende winter op aangename wijze verder zullen samen werken.

Nadat de ingekomen stukken waren afgehandeld komt de bestuursverkiezing aan de orde welke eenige maanden uitgesteld was. Na eenige discussie wordt door een der leden voorgesteld de waarnemende-voorzitter, de secr. en penningmeesteresse bij acclamatie te kiezen hetwelk algemeene instemming vond zoodat thans het bestuur als volgt is samengesteld :

de heer J. W. v. Blommenstein, Voorzitter; de heer H. Witte, Secretaris en Mej. W. Druyvensteyn, Penningmeesteresse.

De heer v. Blommenstein dankt alle leden voor het vertrouwen in het bestuur gesteld en zegt zooveel mogelijk te doen om het de leden op de vergadering zoo aangenaam mogelijk te maken en de belangen van de afdeling in de eerste plaats te zullen behartigen.

Daarna had de plantenbeurs plaats, doch het aantal ruilplanten

was dit keer niet groot, daar het seizoen al ver gevorderd is.

Na de pauze hield ondergeteekende een causerie over Echinopsis en Echinocactus met lichten. Heel wat mooie exemplaren werden op het doek gebracht, zowel gekleurd als zwart.

Het was bijna elf uur toen de voorzitter met een woord van dank aan allen deze welgeslaagde en gezellige avond sloot.

H. WITTE, Secr.

NIEUWE LEDEN.	Mededeelingen.	
H. H. Schröder,	Utrecht,	Bleyenburgerstr. 8.
Mevr. M. v. Oort-Lan,	Amsterdam,	Koninginneweg 225.
J. G. M. Engelman,	's-Gravenhage,	Anton de Haenstr. 16.
Mej. W. M. Meerburg,	Poortugaal (b. R'dam),	„Maasoord"
J. H. van Hasselt,	Rotterdam,	Mathenesserlaan 215.
W. v. d. Lee p.a. Moerkoert,	De Bildt,	Utrechtscheweg 202.
A. Verschoor,	Poortugaal,	B 23 bij Rotterdam
Dr. J. W. Pieper,	Oudega,	(H.O.N.).
Ch. Deuss,	Roermond,	Kapellerpoort 4.
Mej. M. H. Verbrugh,	Eck en Wiel,	„De Kamp" (Geld.).
Mevr. Heuff-van Simmeren,	„	(Geld.).
Mej. A. Haan,	Hoofddorp	(Haarl.meer), IJ-weg 472.
J. Spaan,	Amsterdam,	v. Breestr. 43.
H. Erhart.	„	Vlietstr. 44.
Ver. Zuiderspeeltuin	Amsterdam	
W. v. d. Schuyt,	Amsterdam,	Achtergracht 9.
F. Huizinga,	„	Kinkerstr. 123.
M. W. v. d. Vring,	Woerden	Wilhelminaweg 38.
Mevr. v. Manen-v. Tricht,	Apeldoorn,	v. Oordtlaan 2a.
Joh. Jansen,	's-Gravenhage,	Marconistr. 32,
J. de Vries,	„	v. d. Helststr. 86.
Willy Mulder,	Vught (N.B.),	Helv. Steenweg C 290.
W. Joustra,	„	Tuinb. Huize „Bergen".
Aug. Snethlage,	Amsterdam,	Koninginneweg 2C4.
Mevr. Dr. S. B. de Groot,	's-Gravenhage,	L. de Colignyplein 11.
Niemantsverdriet,	Vlaardingen,	Binnensingel 15.
Mej. T. Leyser,	Tilburg,	v. Tilstr. 31
R. v. Gelder,	Veur,	Veurschestraatweg 22 B.
R. Smelt,	Zwolle	
Mevr. F. C. D. Hoen—Borcherding,		Glimmen bij Gron.
Mevr. C.A. Fock-Binnendijk,	's-Gravenhage,	Larixlaan 67.

ONZE LANTARENPLAATJES. Aan onze eerste serie van 50 ontbreken nog een tiental plaatjes. Wie kan ons hieraan helpen. Hoe meer verscheidenheid hoe liever. Hieronder volgt een voorloopig lijstje van wat er reeds is. We hopen nog voor half October alles gereed te hebben en dan kunnen ze dienst gaan doen.

De bedoeling is, dat ze zullen worden gebruikt bij lezingen in onze afdelingen en verder door hen die in eigen kring belangstelling willen wekken voor de succulenten. De plaatjes worden in een daartoe bestemde doos geborgen en zijn voorloopig bij den penningm. op aanvraag te bekomen. Als regel moeten we stellen,

dat de aanvragen tijdig inkomen, opdat we, als er door twee of meerdere personen vrijwel gelijktijdig wordt aangevraagd, kunnen laten weten wie er op rekenen kan. We sturen dan zoo mogelijk de doos eenige dagen vooruit, opdat degene, die de voordracht toelichting zal geven, tijd heeft om de plaatjes vooruit op zijn gemak te bekijken. Mogen we evenwel vriendelijk verzoeken de doos na gebruik onmiddellijk retour te zenden. De verzendingskosten komen voor rekening van den gebruiker. (Dit zal dus voor heen en terug samen niet meer bedragen dan 1 gulden). Mocht bij aankomst blijken, dat er plaatjes gebroken zijn, dan geve men hiervan direct kennis. We stellen ons voor deze zoo mogelijk door andere te doen vervangen, zoodat we steeds een complete serie houden. Met den wensch, dat het nut moge opwegen tegen de vrij aanmerkelijke kosten, gaat dan onze eerste serie de wereld in. Moge zij spoedig door meerdere gevolgd worden.

Mathenesserlaan 364 Rotterdam.

J. M. v. D. HOUTEN.

Voorloopige lijst van Lantaarnplaatjes:

1. Echinopsis paraguayensis	20. Sempervivum Pomelii
2. „ gemmata	21. Hoodia Juttæ
3. Echinocereus Knippelianus	22. „ macrantha
4. Melocactus Salvador	23. Anacampseros quinaria
5. Melocactusgroep (Curaçao)	24. „ tomentosa
6. Echinocactus minusculus	25. Echinocereus polyacanthus
7. „ mamillosus	26. Crassula pyramidalis
8. „ peruvianus	27. Trichocaulon Engleri
9. „ microspermus	28. Cissus crameriana
10. Mamillaria Wildii	29. Peiresciopsis velutina
11. „ pusilla	30. Opuntia subulata
12. „ elongata	31. Peirescia cubensis
13. Opuntia Bergeriana	32. Euphorbia sp. Mariental
14. Phyllocactus Ackermannii	33. Ceropogia boussingaultifolia
15. „ hybridus	34. Mesem. tugwelliæ
16. Gasteria verrucosa	35. Sedum trelaesi
17. Ceropogia Woodii	36. Dudleya candida
18. Mesem. pseudotruncatellnm	37. Graptopetalum pusillum
19. Agave Haselbergii	

RUILRUBRIEK. G. Eikelboom, Spoorstr. 17, Oldenzaal, biedt aan 5 mooie *Rhipsalis Paradoxa* en 6 *Euphorbia glabosa sims* in ruil voor iets anders, liefst cactussen.

In ruil aangeboden door Jonkvr. M. van Lijnden, „Oldenhof“, te Velp: pl.m. 25 *Kalanchoë thyrsiflora*, 5 *Mes. lacorum*, 1 *Cereus silvestrii*, 6 kleine *Mam. gracilis*, 2 *Mes. crystallum*. Vriendelijk verzoek ik eerst ruillijst te zenden.

Aangeboden verschillende groote en kleine Cactussen en Vetplanten. Ruillijst op aanvraag. Adres: Jonkvr. v. Stoetwegen, „Marienberg“, Oosterbeek.

Wie kan mij helpen aan „Succulenta“ no. 1 en no. 8 van jaarg. 1922? Bij voorbaat vriendelijk dank. Adres: J. Langendijk, Amstelveen, Wilhelminastraat 9.